

3. **Sofie Mazuchová**

Střední škola zdravotnická a sociální Chrudim

COVID-19

Beznaděj, strach, obavy, vztek, vyčerpání a spousta dalších emocí byly poslední 2 roky stálými společníky našich životů. Denně jsme se probouželi a nevěděli, co se stane zrovna ten den, s jakým opatřením přijdou tentokrát. Natož třeba za týden. Čísla se zvyšovala, jako kdyby si je tam dopisoval nějaký vtipálek, a ve skutečnosti tomu tak nebylo. Přeci nebylo možné, aby to byla realita.

Ze začátku tomu nikdo moc nevěřil, šířily se nesmyslné konspirační teorie, lidé si dělali legraci z těch, kteří situaci nebrali na lehkou váhu, a mysleli si, že se lidé zbláznili, dělali na téma covid memes a vesele to šířili internetem. My si to ve třídách navzájem ukazovali a společně se tomu smáli. Přeci jenom se nás to netýkalo. Byl to problém Číny, ne náš, proč bychom se tomu tedy nesmáli?

O pár měsíců později jsme ale změnili názor. Virus se šířil světem jako mrak, který se ne a ne rozplynout. Případy úmrtí strmě rostly jako kvítka na jabloních, ale tohle na rozdíl od kvítí nebylo hezké pozorovat. Lidé se začali strachovat. Už se to netýkalo jenom Asie a jiných kontinentů, bylo to v Evropě. Dostalo se to kamkoliv, ke komukoliv. Nevybíralo si to starší nebo mladší. Mohl to dostat soused v seniorském věku, a stejně tak i středoškolačka.

Jenomže stále to v očích některých nebylo tak vážné, jak média tvrdila. Protože média vždy vše zveličují, no ne? Vláda jeden den tvrdila něco a druhý den zase úplný opak. Není tedy divu, že někomu to přišlo jako komediální pořad, který si pustí večer, aby se trochu pobavil. Úsměv a pobavení ale rychle přešlo, jelikož opatření začala omezovat život každého. Nebylo to už jenom o tom, co řeknou tentokrát, ale o tom, jak moc se nám těmi slovy zase změní život.

Pamatuji si ten moment, kdy za námi při hodině češtiny přišla učitelka a oznámila, že se na 14 dní zavírají školy. Všichni jásali. Nečekané 2 týdny prázdnin, žádná škola a úkoly. Nebylo to něco, kvůli čemu by žák 9. třídy truchlil.

Jenomže zpětně vím, že důvod k tomu byl. A to pořádný. Protože to byl jenom začátek něčeho, co ovlivňuje naše životy doteď. Máme stále strach z toho, že se situace zase zhorší a my se budeme muset zavřít doma. Učit se jenom přes počítač a o dříve normálním sociálním kontaktu si nechat jedině tak zdát.

Každopádně tohle je náš život. Před pár lety bychom si mysleli, že to je dobrá upoutávka na film, rozhodně ne blízká realita.

No doufejme, že podobný scénář už budou mít jedině filmy, na které se půjdeme podívat do kina.